

ნიანა

„ციმბირის პაპა“ — ნესტორ კალანდარიშვილი, რომელიც სამოქალაქო ომის წლებში ციმბირში ხელმძღვანელობდა თეთრგვარდიელების წინააღმდეგ მებრძოლ პარტიზანულ რაზმს, საარაკო გმირობით უკვდავება მოიპოვა. მან საკუთარი სიცოცხლე მსხვერპლად მიიტანა რევოლუციის წმინდა საქმის საკურთხეველზე. დღეს „ციმბირის პაპის“ სახელოვან ტრადიციებს აგრძელებენ ქართველი ჭაბუკები და ქალიშვილები, რომლებიც სასახლოდ იღვნიან ბაიკალ-ამურის მაგისტრალის მშენებლობაზე.

ნოვარი ეპენება ბაიკალ-ამურის მაგისტრალის ქართველ მშენებლებს

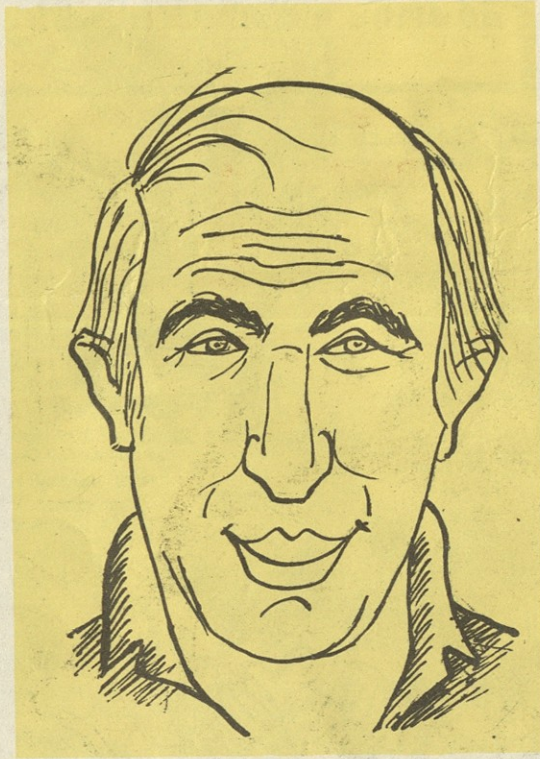

ნ. ბ. ჯ. ლ. ლ. ლ.

დაიძვრაო
მღუმარების ყინული,
ლენაზე რომ
გაძროლეს თოფი!..
ამ ხმას მოჰყვა
შემართება გმირული,
ეპოქას რომ
სიამაყედ ჰყოფნის!
ცოცხალი რომ
ყოფილიყო ილიჩი,
ალიქვამდა
დღეს სხვანაირ გამას, —
გზა გაუხსნა
ჩვენს შვილსა და შვილიშვილს
საუკუნის
მაგისტრალმა — ბამმა!
გზა გაუხსნა
სახვლიო დღისათვის,
რომ დაიპყრონ
საკუთარი სივრცე,
რომ აღვიღად
მიღწეონ მიზნამდე,
იზიგონ
ბუნებაზე ცივზე!
მოეფინოს
ქალაქები ამ არეს,
დეკაბრისტებს
რომ თოშავდა ყინვით
და ჩაქაზებთ
მათ ნადრევე სამარეთ:
„იხარებდით
დღეს ამ მხარის ხილვით, —
ცნობილი რომ
იყო ცრემლით, სიცივიტ!..
ნახავთ, როგორ
შეიმშვენებს სირბილს
და გადუფრენს
გაუხედნავ კვიცივით
თბილისური
ელმავალი ციმბირს!“
ისმის ქება,
ას ენაზე ნათარგმნი,
დრო არ ითმენს
და თხოულობს ლექსებს,
რადგან დღეს დრო
ასკინკილას გადარბის
რითმებივით
ჩარიგებულ შპლებზე!
მე მოცემს
ძალა ხალხის კუნთისა,
მე მოცემს
შემოქმედის აზრი,
ვინც შორსმჭვრეტლად
დაიბადა, გულთმისნად,
ვისი ფიქრიც
ლაზერია ბასრი!
... და გაგიშვლ, რადგან
გული გუღია: ღირს ცხოვრება
ამა დღეთა გამო!
ჩემს სიყვარულს
ხომ არ ჩამოუვლია
შენს ორღესულ
ლიანდაგზე, ბამო?!

ჯემალ ინჯია

ანზორ დვალისვილი

ციმბირი, შორეული აღმოსავლეთი! ბაიკალ-ამურის მაგისტრალი დღეს გმირობისა და ვაჟკაცობის სიმბოლოდ იქცა!

„რათა ნახო ყინვის კვერთხი და იცხოვრო კაცივითა, უნდა გაციმბირდე ერთხელ, ვით მრავალი გაციმბირდა!“

ჯანსუღ ჩარკვიანის ეს სტრიქონები დღეს მრავალი ადამიანის სურვილს ესადაგება. ამიტომ იყო, რომ „ნიანგ-მაც“ ვერ გაუძლო ამ ცთუნებას, არ შეუშინდა ციმბირის სუსხს, ორიოდვე კვირით მიატოვა მშობლიური თბილისი და შორეულ ტაიგას ეწვია. ეწვია და, ოი, საკვირველებავ! — ციმბირის, ამ დალოცვილ მიწაზე რამდენი სასახლო ქართველი მამულიშვილი იხილა! ბაიკალ-ამურის მაგისტრალის დასახლებანი — ზვიოზდნი, მაგისტრალი, კუნერმა, ულკანი, სევერო-მუისკი, ტაქსიმო, დიუგაბული, ჩარა, ტინდა, „ამურსკი კომსომოლი“ — ჩვენი დიადი ქვეყნის ყველა რესპუბლიკის და, მათ შორის, საქართველოს წარგზავნილთა სასახლო შრომის ასპარეზად ქცეულა!

ისინი აშენებენ ხიდებს, საცხოვრებელ სახლებს, უსიერ ტაიგაში გაპ-

ყავთ გზაჭრილები, აგებენ რკინიგზის ლიანდაგს!..

ბამის დასავლეთ უბანზე საუცხოო საცხოვრებელ დასახლებად და ცნობილი ნია-გრუზინსკაია, რომელსაც აშენებს ორასამდე ქართველი მშენებელი, სამშენებლო საქმის დიდი გამოცდილების მქონე ანზორ დვალისვილის ხელმძღვანელობით.

კაცი ვარ და ქუდი მხურავსო, ანზორ დვალისვილმა უნდა თქვას. მართლაც, მის საოჯახო მუზეუმს მრავალი ქუდი ამშვენებს. აქაა ევგენი ევტუშენკოს ქუდი, იაკუტი და ბურიატი მეგობრების ნაჩუქარი ქუდები, ქართული ქუდების მთელი კოლექცია! მაგრამ ქუდი, რომელიც მას ხურავს, ღირსების, ვაჟკაცობის, მამულიშვილობის ნამდვილი გამოხატულებაა! რაოდენ სასიქადულოა, რომ მთელ ბამზე მისი თაოსნობით ქართველმა მშენებლებმა აიღეს ვალდებულება სკკპ XXVI ყრილობის გახსნის დღისათვის პირველებმა ჩააბარონ მუდმივი დესახლება!

— ბამის ყველა საშეფო ორგანიზაციას შორის, — აღნიშნა მთავარბამშენის უფროსმა კ. ვ. მოხორტოვმა, — საქართველოს რაზმი საუკეთესოა. ქართველები ჩინებულად მუშაობენ, მათ ძველი ციმბირელებიც კი ბაძავენ. განსაკუთრებული სიფაქიზით აშენებენ ისინი საცხოვრებელ სახლებს. გული გაგინათდებათ, როდესაც უყურებ მათ მიერ თეთრი და წითელი აგურით აშენებულ სახლებს. გზიბლავს მათი აგურის წყობის ოსტატობა, რომელსაც მთელ ბამზე ბადალი არ მოეპოვება.

ეს მაღალი შეფასებაა და ნია-გრუზინსკაიას მშენებლებს უფრო მეტს ავალებს. ახლა იქ დაძაბული შრომაა გაჩაღებული ნაკისრ ვალდებულებათა შესასრულებლად. საქ. ბამშენის ხელმძღვანელთა კაბინეტებში გვიანობამდე არ ქრება შუქი. ისინი ეძიებენ!.. ეძიებენ!.. ეძიებენ რეზერვებს და პოულობენ კიდევ!

სამუშაოთა დაჩქარების მიზნით მათ, მაგალითად, გადანყვიტეს, რომ ნია-გრუზინსკაიას ტერასების საყრდენი კედლები, ძვირადღირებული გრანიტის ქვის ნაცვლად, მოაპირკე-

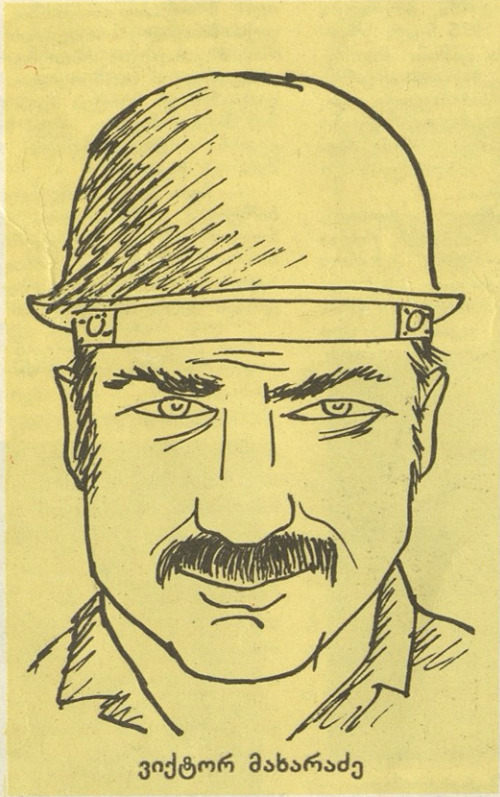
მეგობრული შარავები ზ. ფირცხალაშვილი

თონ ადგილობრივი ქვით. მონახეს დასახლების შემოგარენში მიტოვებული კარიერი, ჩამოიყვანეს ქვითმშენებლები საქართველოდან. ექსპერიმენტმა გაამართლა: ადგილობრივი ქვა ბუნებრივად შეერწყა ნია-გრუზინსკაიას რელიეფს. საქართველოს სსრ მშენებლობის მინისტრის მოადგილის მ. კიკნაძის რჩევით, საყრდენ კედელს სადგურთან მოაპირკეთებენ ქართული სტილით, რისთვისაც, თეთრი და წითელი აგურის გარდა, გამოიყენებენ ადგილობრივი რიყისა და ნაშალ ქვას. ყველა ეს ღონისძიება საგრძნობლად დააჩქარებს მშენებლობას, ამასთან ერთად დაიზოგება სახსრები, ძვირფასი სამშენებლო მასალები, რომლებიც საქართველოდან უნდა ჩამოეტანათ.

ამას წინათ რუსეთის საბჭოთა ფედერაციული სოციალისტური რესპუბლიკის უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმმა მედლით — „ბაიკალ-ამურის მაგისტრალის მშენებლობისათვის“ — დააჯილდოვა ნია-გრუზინსკაიას მშენებელთა პირველი მერცხლები — ნადეჟდა, ანზორ და ვლადიმერ დვალიშვილები, შოთა კაკუშაძე, ციალა კიკნაძე, ალექსანდრე კურტანიძე, გიორგი თარხნიშვილი, ავთანდილ ლომიძე, კიმა ნადირაძე, ანზორ ლილუაშვილი, ვიქტორ თხელიძე და სხვები. სულ 18 კაცი.

ნია-გრუზინსკაიას მუდმივი დაბის მშენებლობა დასასრულს უახლოვდება. ტაიგის გასწვრივ ტერასებზე რამდენიმე რიგად არის გამსკრივებული წითელი და თეთრი ფერის აგურით ნაშენი ორსართულიანი და ოთხსართულიანი სახლები. ბინები კომფორტაბელურია — ყველაფერი კედელშია ჩაშენებული, დაწყებული კარადებით, ლამაზად მოწყობილი სათავსოებით დამთავრებული. მთელ ბამზე „თბილქალაქპროექტის“ მიერ შესრულებული დაბის არქიტექტურული ანსამბლი საუკეთესოდ არის მიჩნეული.

ქართველი მშენებლები ყოველ ღონეს ხმარობენ იმისათვის, რომ სკკპ XXVI ყრილობის გახსნისათვის სამშობლოს უპატიაკონ მუდმივი დასახლების დამთავრება. ამის გარანტიას

ვიქტორ მახარაძე

იძლევიან ვ. მახარაძის, ნ. ოპარინის, ო. დაბრუნდაშვილის, ს. გეგეჭკორის მშენებელთა ბრიგადები, რომლებიც ყოველდღიურ ნორმას დიდი გადაჭარბებით ასრულებენ.

1976 წელს ნია-გრუზინსკაიას ესტუმრა პოეტი ვეგანი ვეტუშენკო. ესტუმრა სწორედ მაშინ, როდესაც ტაიგაში გაჩენილი ხანძარი გადაბუგვით ემუქრებოდა დასახლებას. პოეტმა იხილა ქართველი ვაჟაკების მამაცობა და შემართება სტიქიასთან ბრძოლაში, რამაც კალამი ააღებინა და მშვენიერი პოემა დააწერინა. მას შემდეგ ქართველებს არაერთხელ მოუხდათ ცეცხლთან ჭიდილი და ყოველთვის გამარჯვებულნი გამოდიოდნენ. სწორედ ამიტომ ყოველთვის ამაყად და აღმაფრთოვანებლად ჟღერენ პოეტის სიტყვები პოემიდან „გზაჭრილი“, რომელიც შოთა ნიშნიანიძემ შესანიშნავად თარგმნა:

როცა მე რუსეთს კრძალვით
ვახსენებ,
ჩემს თავს ვერაფრით ვერ
ვაპატიებ,
თუ პატივს არ ვცემ ქართველს,
ასევე
ყველა ებრაელს, ყველა
ლატვიელს.

მე საქართველო ვიხილე ბამზე,
ვნახე და მერე ველარ მოვეშვი.

იმ ბიჭებს ხვითი სდიოდათ ტანზე,
როგორც თბილისის აბანოებში.

დაბას აგებდნენ მკლავმოუღლელები,
თუმც მწარედ კბენდათ ქინქლის
ღრუბელი.
მათ სულს ეს ჭონჭყოც ვერ
გადათელავს, —
ქართველი მაინც რჩება
ქართველად!

მე მათთან ლხინში ვყოფილვარ
ასჯერ,
მათი მადლი მდევს მეც იმთავითვე!
დათვის ტყავები აცვიათ ბამზე
„ვეფხისტყაოსნით“ გაზრდილ
რაინდებს!

სტუმრად ვიყავი ჩემს ქართველ
ძმებთან,
როცა ხანძრებმა ტყე გადათელეს.
დამფრთხალი ცეცხლი შიშისგან
ყვფდა
და გაურბოდა მამაც ქართველებს!

ნია-გრუზინსკაიას დაბის დასაწყისში აღმართულია ცენტრალური გათბობის საქვების დაახლოებით 12-სართულიანი სახლის სიმაღლის წითელი აგურით ნაშენი მილი, რომელსაც თეთრი აგურით ზემოდან ქვემოთ ჩამოჰყვება წარწერა: ნია-გრუზინსკაია. ჯერ კიდევ მაშინ, სანამ აქ პირველი სახლის საძირკველს გახსნიდნენ, ქართველებს სურვილი დაებადათ, რომ დაბას ნია-გრუზინსკაია რქმეოდა.

— პარტიის ირკუტსკის საოლქო კომიტეტი, — თქვა სკკპ ირკუტსკის საოლქო კომიტეტის პირველმა მდივანმა ნიკოლოზ აბანიკოვმა, — დიდად აფასებს საქართველოს წარმომადგენლობის შრომას, საუკეთესოდ მიიჩნევს დასახლების პარტიულ ორგანიზაციასა და კოლექტივს. მათ თავიანთი შრომით, ორგანიზებულიობითა და დისციპლინით ნამდვილად დაიმსახურეს იმის უფლება, რომ დასახლებას ნია-გრუზინსკაია ერქვას!

... და იქნება პატარა ქალაქი ნია-გრუზინსკაია შორეულ ციმბირში, როგორც საქართველოს რესპუბლიკისა და საბჭოთა ხალხების უკვდავი მეგობრობის სიმბოლო!

ნამყოფი ჩაწახსოვნი

საქართველოს
გაზეთების

ბავშვები...

როგორც თ ბ ი ლ ის ი ს აბანოები, ნია-გრუზინსკაიას აბანოც მთელ ბამზეა განთქმული.

— შენი ჭირიმე, აბანო, შენა ხარ ჩემი განმკურნებელი! — მღერის პაპა და ღონივრად იცემს ზურგზე არყის ხის წვეპლებისაგან დამზადებულ ცოცხს.

ღონდ პაპას საორთქლე ოთახის სახელს არ უხსენებთ.

— ერთხელ შევედი საორთქლე ოთახში და ცოცხალ-მკვდარი გამომიტანეს იქიდან. ყველაფერს შევეჩვიე ამ ციმბირში და მაგას ვერა!

— ერთხელ კიდევ, — ამბობს კიმა ნადირაძე, — ნიკოლოზ ოპარინი შევიდა, მერე იქიდან გყვიასავით გამოვიარდა, ფანჯარა გააღო და შიშველი გადახგა... პირდაპირ თოვლში.

— რაც მართალია მართალია, ორთქლი პირდაპირ მკვდარს აცოცხლებს. კაჟივითა ვარ აბანოს შემდეგ! — იძახის პავლე კირთაძე.

— ერთ შაბათს, — იგონებს პაპა, — როცა ქალები ბანაობდნენ, აბანოს ცეცხლი გაუჩნდა. ორმოცდაათგრადაუსიან ყინვაში ქალები ხულ პერანგისამარა გამოვბოდნენ გარეთ. ყინვას წყალი გაეყინა მილებში და ჩვენ ვერაფერს ვშველოდით. კინოსტუდიიდან ფილმს იღებდნენ ჩვენზე. იცოცხლეთ, იმათ გამოიყენეს მომენტები: იღებდნენ კადრებს, თუ როგორი თავგანწირვით ვებრძოდით სტიქიას. მიუხედავად ამისა, აბანო მაინც დაგვეწვა, საქვებზე გადავარჩინეთ მხოლოდ. თუმცა ერთ კვირაში ავაშენეთ ახალი.

ორმოცდაათ და ოცდაათგრადაუსიანები

ფოთელი ნუგზარ პაგარაია ბამზე დაქორწინდა და აქვე შეეძინა პირველი შვილი. სხვათა შორის, პირველი ბავშვი, რომელიც ნიას დასახლებაში დაიბადა.

— ჩემი ბავშვი 50-გრადაუსიან ყინვაზე მყავს დაპროექტებული! — ამყობს ნუგზარი, — საწარმოო გამოცდა უკვე გაიარა. ნამდვილი ციმბირელია, შესანიშნავად უძლებს მაკერ ზამთარს!

— აი, ილოს ბავშვი, — ამბობს პაპა ალექსი კურგანიძე, — ოცდაათგრადაუსიანია. ზამთარს ვერ უძლებს. ამიგომ სასწრაფოდ უნდა წაიყვანონ საქართველოში!

— ასეც შვრება, — იცინის პავლე კირთაძე, — შემოდგომით გადააფრენს საქართველოში. გაზაფხულზე ისევ აქ მოჰყავს. პეპელასავით გადაფრინდი-გადმოფრინდის აქეთებს.

— აბა, ბიჭო, შენსავით მოვყინვინებ ცხვირს აღმასივით ცქრიალა ბავშვს! — არ უდებს გოლს ხუმრობაში ილო.

პავლარ მიშიძე

პავარი ა ღ ვ ა ნ ე ლ ი ბეგლარ მიშიძე ექვსი წელია მძლოლად მუშაობს ბამზე. დიდ „მაგირუსს“ მართავს.

— შორ რეიხებში დავდივარ, — თქვა მან, — ბრატსკიდან და სევრობოიკალსკიდან ვეზიდები გვირთს. ხან სად მიდამდებო, ხან სად მითენდებო, ვინ იცის!.. დავკორწინდი, საქარ-

თველოდან ჩამოვიყვანე მეუღლე. ხუთი თვის ბავშვი მყავს უკვე. ჩემი ძმაც აქ მუშაობს, კალაგოზია. ბრატსკში გაუშვეს სახლის ასაშენებლად. მშენებლობას რომ მორჩება, მაშინ ერთად წავალთ საქართველოში შებულებით, ცოლი უნდა შევერთო.

— საცოლე ჰყავს?

— არა.

— აბა, ასე უცებ როგორ შეირთავს ცოლს?

— ღვთის მადლით, კარგი ოჯახი გვაქვს. მამა, ივანე, კოლმეურნეობის სარქელაია. ჩავალთ, გავივლ-გამოვივლით, რომ დაინახავენ საცოლე ვაჟკაცს, გოგონები თვითონვე დაეხვევიან. თანაც ბამი მოდაშია, რომ უხსენებ, მეგი არ უნდათ! მეც ასე მოვიყვანე ცოლი: ვუთხარი, ბამზე წაგიყვან-მეთქი. სიხარულით გამოიყვანა. ბამი რომ ნახა, ორი კვირა ჩუმად იყო. მერე გაბედა და მითხრა, მე ქალაქი მეგონაო ბამი! ახლა ისე შეუყვარდა აქაურობა, საქართველოში წასვლას ვერ უხსენებ.

თიხვიპაჩა

თიხვი დ ა რ ჩ ი ა შ ვ ი ლ მ ა მიაბო: ჩვენთან მშრალი კანონია. არაყს მხოლოდ და მხოლოდ ანზორ დვალიშვილის რეზოლუციით იძლევიან, ისიც დღესასწაულებზე. ამიყოლია ცთუნებამ და გადავწყვიტე, არაყი გამოეხადა. მაღაზიაში ქიშმიში ვიყიდე, დავალბე ქვებზე და ერთ კვირა დღეს თვითნაკეთ საარყე ქვებში გამოხდა დავიწყე. შესამოწმებლად გამოცდილ და ბრძენ ადამიანებს — პაპა ალექსი კურგანიძესა და კიმა ნადირაძეს დავუძახე. მათ დააჭაშნიკეს არაყი და ძალზე მოეწონათ. ცოცხა ხანში ერთმანეთს სიყვარულს უმგვიცებდნენ. არც სხვები დამზარდნენ ნაცოდვილარის შემოწმებას. მოდიოდნენ ჩუმად, თითო-თითოდ, ორ-ორად. გადიოდნენ ბარბაცით. ამ დროს დვალიშვილი კლუბის წინ ვერანდაზე იდგა. ხედავს — შემოდიან ჩემს ბინაში, მთვრალეები გამოდიან. ჯერ პაპა და კიმა რომ დაინახა, იფიქრა, ესენი სერიო-

ზული ხალხია და შემონახული ექნებოდათ სასმელიო, მაგრამ სხვებისა კი ძალიან გაუკვირდა.

— ვარძიაში დღეობაა დიდიი!... — ხმამაღლა ჩაიმღერა კლუბის წინ აფციაურმა.

— სად არის დღეობა დიდი? — დაინგერეს და ანზორი.

— ვარძიაში, ბაგონო!

— ვარძიაში კი არა, ახლა სად არის?

— აგერ, ბაგონო, თემურისთან! — ხელად გამოგყდა აფციაური.

პუსკუ ექიმი და ანზორ დვალიშვილი უმაღლეს დამესხნენ. მე არყის მორიგი ბოთლი აკანკალებული ხლებით მიმიქონდა თაროზე დასადგმელად.

პუსკუმ მენზურაში ჩაასხა არაყი (ჭიქაში მაინც ჩაესხა!), დაყნოსა და გაკვირვებით წამოიძახა:

— მართლაც არაყია, ანზორ ვარლამოვიჩ!

— არაყია, აბა, კომპოგს ხომ არ გავაკეთებდი ეს კახელი კაცი! — გამიკვირდა მეც.

ასე დაესვა წერტილი ბამზე ჩემს „ზავობობას“.

პაპი პაპია და... გენერალური გეგმა!

ნია-გრუზინსკაიას „მშენება, სიამაყე და სიმბოლო“ არის ვატი პეგია, რომელსაც წარმოუდგენია, გოლი არ მყავს ქვეყანაზეო, ისე ამაყად დაბიჯებს რუსთაველის ქუჩაზე. დაუკითხავად ესტუმრება რომელიმე ოჯახს და სანამ რაიმე სასუსნავს არ ჩაასანსლებინებენ, მანამ აბაკუნებს ფეხებს და აცანცარებს წვერს.

ერთი დიდი ცოდვა აქვს კისერზე პეგიას: ერთ ჯერზე მთლიანად შეჭამა ნია-გრუზინსკაიას მშენებლობის გენერალური გეგმა, რომელსაც ორ კვირას ხაზავდნენ და ხაგავდნენ მშენებლები!.. მთავარი ინჟინერი მოსაკლავად დასდევდა, და, როდესაც მოიხელთა, სასტიკად სცემა! იცოცხლე, პეგიამ სამაგიერო გადაუხადა: ერთხელ მთავარი ინჟინერი, სტუმარ ქალთან ერთად, რუსთაველის ქუჩაზე თავმოწმონედ მისეირნობდა, პეგია რქებით ეცა და ყირამალა გადააგრილა ამოდენა ვაჟკაცი!..

ამის შემდეგ დასახლებაში თუ რამე დაიკარგებოდა, პეგიას აბრალებდნენ. მდგომარეობა ისე გამწვავდა, გადაწყვიტეს, მშენებლის დღის ზეიმთან დაკავშირებით, პეგია დაეკლათ! თითქოს გულმა უგრძნოო, იმ დღეებში პეგია გაიგაში გადაიკარგა! ყველას გული დაწყდა! მხოლოდ მაშინ მიხვდნენ, რომ უბეგიოდ ყოფნა ინგერესს ჰკარგავდა! ნანობდნენ, ასე უღვთოდ რომ გაიმეგეს! ორი დღის შემდეგ პეგია კვლავ გამოჩნდა დაბაში და ჩვეულებრივად გაბაკუნდა მაღლაშენარ-თული რქებით რუსთაველის ქუჩაზე. ამ დღიდან მან შეწყალა მზილი: ყველა ადრინდელი ცოდვა აპაგიეს და ნია-გრუზინსკაიას სიმბოლოდ აღიარეს! თუმცა, ამჯერად, ყოველი შემთხვევისათვის, პროექტები და გეგმები საგულდაგულოდ აქვთ შენახული სეიფებში!

არც ისე პატარა ყოფილა ტაიგა!..

ეს ამბავი ასე მოხდა:
ნია-გრუზინსკაიაში ვერტმფრენი დაჯდა. კვამლით გამურულმა პილოტმა ძლივს ამოიქევა სული და ძლივს თქვა:

— ტაიგა იწვის!.. ათი კაცია საჭირო!..
ბამელები, დიდი ხანია, მიეჩვივნენ იმ ამბავს, რომ ტაიგაში ხან აქ, ხან იქ იფეთქებს ხოლმე ხანძარი!..

ახლაც წვეულებრივ ჩაჯდა ვერტმფრენში ათი კაცი, ვინც პირველი მივიდა ასაფრენ მოედანთან. მათ შორის იყო პარტიული ორგანიზაციის მდივანი **ჯემალ ფაღავა**, საგემო განყოფილების უფროსი **ომარ გაჩეჩილაძე**, ავთანდილ ლომიძე, კიმა ნადირაძე და სხვები — სულ დარჩეული ჭაბუკები!

ვერტმფრენის პილოტმა ბიჭები გადაიყვანა, ხეობაში ჩამოსვა და უთხრა:

— ბიჭებო, აქ ერთი დღის სამუშაოა! გზა გადაუკვეთეთ ხეობაში ცეცხლს და მერე ჩააქრეთ! საღამოს ისევ მოვფრინდები და ნაგიყვანთ!

ქართველები დაერივნენ ნაჯახებით, ბარებით, ნიჩბებით... ზოგან თხრილი გაჭრეს, ზოგან ხეები წააქციეს და მიწა მიაცარეს. ერთ საათში ცეცხლს ფარ-ხმალი დააყრდინეს. მთელი დღის საქმე ერთბაშად მოითავეს. რა ექნათ? დასხდნენ და ელოდნენ ვერტმფრენს.

— ბიჭებო, როდემდე უნდა ველოდოთ?! აგერ არ არის ნია?! — თქვა **ჯემალ ფაღავა**

ვამ და გაურკვეველი მიმართულებით გაიშვირა ხელი.

— მართლაც! — კვერი დაუკრა **ომარ გაჩეჩილაძემ**, — ათ წუთში იქ ვიქნებით! ერთი ტყე უნდა გავიაროთ, მეტი ხომ არა?!

— მაშ, გავნოთ! — დაეთანხმნენ ბიჭები. ალარ დაელოდნენ ვერტმფრენის გამოჩენას და ფეხით გასწიეს ნია-გრუზინსკაიასკენ. იარეს, იარეს და დაულამდათ კიდევ, მაგრამ ტაიგა, არადა, არ გათავდა, ვერც ნია-გრუზინსკაიას მიაგნეს!..

— ხავსი მაინც ჰქონოდეთ ამ დალოცვილ ხეებს, რომ გავიგოთ ჩრდილოეთი საით არის?! — ბუზღუნებდა ქუთაისელი **ომარ გაჩეჩილაძე**.

— შენ, ძმაო, საღორის ტყე სომ არ გგონია ეს ტაიგა?! ნამდვილად სწორად მივდივართ, მაგრამ ღმერთმა უწყის, როდის მივალწევთ! — უსაყვედურა პავლე კირთაძემ, რომელსაც ცუდად თუ ბევრად გაეგებოდა ტაიგის ასავალ-დასავალი.

აგერ-აგერ, ძახილში ორი დღე გავიდა!.. ღამეს მონადირის ქოხებში ათევდნენ!.. ხილ-კენკროვანი იკვებებოდნენ!.. ზოლოს, როგორც იქნა, ძლივს მიაღწიეს ნია-გრუზინსკაიას!.. სამაგიეროდ, კარგი გაკვეთილი მიიღეს: შემდეგ ქართული მასშტაბებით ალარ ზომავდნენ ტაიგის სიდიდეს!

აჰ, ბარათო, ბარათო!..

ბამზე მოგზაურობისას შემთხვევით ვიპოვე ბარათი, რომლის მისამართი წვიმას ნაეშალა, თუმცა წერილი მთლიანად იყო შენახული. გადავწყვიტე მისი გამოკვეყნება იმ იმედით, რომ წერილი თვითონ იპოვის ადრესატს:

გამარჯობა, მარინე! იცი, როგორ მომენატრე, ჩემო ძვირფასო?! ჩემი ბავშვებიც მომენატრნენ ძალიან. მართალია, ქალიშვილები არიან, თანაც ხუთნი, მაგრამ რუსთაველის აფორიზმი ხომ არ დაგავინყდა... თუმცა ამას თავი დავანებოთ! სიტყვამ მოიტანა და, ისე, ერთი ბიჭი არ გვანწყენდა! კარგი!.. კარგი!.. იმედი ნუ გადაინურე! რომ იცოდე, ჩვენთან სასწაულები ხდება: ვინც ინატრა, ყველას ბიჭი შეეძინა! არ გჯერა? აი, ფაქტები: მშენებელი ვიქტორ მახარაძე რუსთავიდან მეუღლითა და სამი ქალიშვილით ჩამოვიდა ბამზე.

ინატრა და — ბიჭი შეეძინა! იმასაც ვიქტორი დაარქვა სახელად! დინ რიდი იყო ჩამოსული მაშინ; ორი გოგო ჰყოლია; ეს ამბავი რომ გაიგო, გული დაწყდა: ნეტავ, მეუღლესთან ერთად ჩამოვსულიყავო!

კიდევ არ გჯერა? აი, მეორე ფაქტიც: მანგლისიდან არის გოგია ჩოკური. ისიც სამი გოგონათი ჩამოვიდა აქ. მერე, აგერ, ბიჭი შეეძინა! კი არ დადის, სიხარულით დაფრინავს კაცი! მგონი, მთელი ბამი მართო მაგან ააშენოს, ისეთ გოლიათურ ძალაზე მოვიდა! სახელად „ბაიკალ-ამურიის მაგისტრალს“! არქმევდა, მაგრამ დაბადების მოწმობაში არ ჩაეტია 3200 კილომეტრი სიგრძის ხაზი! ეტყობა, აქაური კლიმატი სასიკეთოდ მოქმედებს, ამიტომ კატეგორიულად გეუბნები, დაავლე ხელი მაგ ბაღებს და ნამოიყვანე ბამზე!

„ნიანვის“ რედაქციის ბ რ ძ ა ნ ე ბ ა

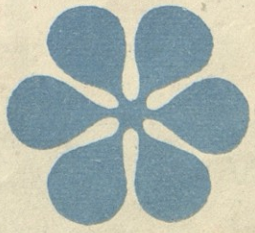
რ ა უ ლ ბ ა გ უ ნ ა შ ვ ი ლ ი ს ა დ ი

ბამს მესამეჯერ ეწვია ჩვენი სპეცკორი რაული, ჩანანერებით აავსო ორი საერთო რვეული!

ჩემოდნით ჩამოიტანა, ჯერ დაღვინება აცალა, მერე დანერა ამ ნომრის თითქმის სუყველა მასალა!

მან შეასრულა პირნათლად ძალიან დიდი მისია! (აქ დაბეჭდილი თემებიც და ვაცის ფოტოც მისია!)

რადგანაც რაულს ბამთან აქვს უმჭიდროესი კავშირი, — გადაუკეთდეს გვარი და ეწოდოს ბ ა მ ბ უ ნ ა შ ვ ი ლ ი!

7-81

81-118

ბაში შრომითი და პროფესიული განათლების უმაღლესი სკოლაა. ჩვენი მამულიშვილები მუშაობენ ყველგან: აგებენ ლიანდაგებს, გაყვით გვირაბები, აშენებენ ხიდებსა და საცხოვრებელ სახლებს, ამავე დროს სწავლობენ ირკუტსკისა და ბრატსკის პოლიტექნიკურ და ინტუსტრიულ ინსტიტუტებში.

ნ. ჯ. ლოლუასი

საქმის განყოფილება

— რა დაამთავრეთ, ახალგაზრდავ?
— ბაში!..

ისტორიული ცნობა განმარტებით

ამერიკის სინდიკატის წარმომადგენელი ლოიკ დე ლობელი სთავაზობდა რუსეთის მთავრობას ალასკა-ციმბირის რკინიგზის ხაზის გაყვანას იმ პირობით, რომ 90 წლის განმავლობაში დაემუშავენინა ლიანდაგის გასწვრივ არსებული ტერიტორია 24 კილომეტრის სიგანეზე. უფრო „შელავათიანი“ იდეა ჰქონდა მეორე ამერიკულ სინდიკატს, რომელიც კისრულობდა ტრანსციმბირის მაგისტრალური რკინიგზის გაყვანას იმ პირობით, რომ სამუდამო სარგებლობაში მიეღო მის გასწვრივ ჭადრაკულად სამკილომეტრიან კვადრატებად დაყოფილი ტერიტორია, თითოს გამოტოვებით.

მაგრამ ისტორიამ სხვანაირად განსაჯა: ციმბირის მაგისტრალები მის მშენებელ საბჭოთა ხალხს ეკუთვნის ჭადრაკულადაც, დიაგონალურადაც, სწორხაზობრივადაც და რაც მთავარია — სამუდამოდ!

სატირისა და იუმორის
ჟურნალი „ნიანგი“
№ 8 (1589) თებერვალი
ბამოფის 1923 წ. ივნისიდან.

მთავარი რედაქტორი ზაურ ბოლქვაძე

- სარედაქციო
კოლეგია:
- ზაზა ამირაჯიბი
  - ნოდარ ბართაია
  - ბორის გურგულია
  - ნოდარ ლუგაძე
  - რევაზ თვარაძე
  - ჯემალ ლოლუა
  - ნოდარ მალაზონია
  - (მხატვარი-რედაქტორი)
  - ბენან სინარულიძე
  - (პასუხისმგებელი მდივანი)
  - ალექსანდრე სამსონია
  - გიგლა ფიცხვალაძე
  - ჯანსუღ ჩარკვიანი
  - თეაზ ფიჭვინვაძე
  - ვაჟა ზანიშვილი
  - (მთავარი რედ. მოადგილე)
  - ნაფი ჯუსერიტი

ტექნიკური რედაქტორი
მიხეილ კუსალაშვილი

ბალაეცა ასაწმობად
6.1.81 წ.
ხელმოწერილია დასაბეჭდად
10.2. 81 წ.
ბალაელის ზომა 70x108 1/2
ფიზიკური ნაბეჭდი
ფურცელი 2
საალრიცხვო-საბამომცემლო
თაბახი 1,7
საქართველოს კბ ცკ-ის
გამომცემლობა,
ლენინის ქ. № 14,
შეკვეთა № 28. უე 08325.
ტირაჟი 150.950.
ჟურნალი გამოდის
თვეში ორჯერ.
რედაქციაში შემოსული
მასალები ავტორებს
არ უბრუნდებათ.

ჩვენი მისამართი:
380008, თბილისი-8, რუსთაველის
პროსპექტი, № 42.

ტელეფონები: მთავარი
რედაქტორის — 93-62-04, მთ.
რედ. მოადგილის — 93-19-42,
პ/მგ მდივნის — 93-10-78, მხა-
ტვარი-რედაქტორის — 99-02-38,
განყოფილებათა გამგეების —
93-49-32, რედაქტორ-ლიტმუშავე-
ბის — 99-02-38, მდივანი-მემან-
ქანის — 99-76-69.

სატირიკო-იუმორისტისკი
ჟურნალი «ნიანგი»
(На грузинском языке)
თბილისი, პრ. რუსთაველი № 42.
Издательство ЦК КП Грузии
Типография Издательства ЦК
КП Грузии, Тбилиси, улица
Ленина № 14.
ფასი 20 კაპიკი
ინფოქსი 76137

118-81
25.11

